

РЕШЕНИЕ

№ 2001

гр. София, 05.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на осми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Румяна М. Найденова
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Алина К. Т.
като разгледа докладваното от Татяна Димитрова Въззивно гражданско дело
№ 20241100501550 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Със съдебно решение №16358 от 11.10.2023 г., постановено по гр.д. № 2730/2022 г. по описа на СРС, 55 състав, са уважени предявените от Л. Д. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес : гр. София, ж.к. ***** против „Комисия за защита от дискриминация“, със седалище и адрес на управление: град София, бул. „*****“ иски с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ и чл.344, ал.1, т.2 и чл.344, ал.1, т.3 вр. чл.225 КТ за признаване за незаконно и за неговата отмяна и възстановяване на ищцата на предишната ѝ работа и заплащане на обезщетение за оставане без работа за периода 01.08.2022 год.- 01.02.2023 год. в размер на 7 700,00 лв., като ОТХВЪРЛЯ иска за горницата над тази сума до пълния предявен размер от 9 000 лева. Съдът е разпределил отговорността за разноси съобразно уважената и отхвърлена част от исковите.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от ответника - работодател, който е недоволен от постановеното решение. Твърди, че обжалваното решение е неправилно, недоказано и необосновано, като иска да бъде отменено изцяло. Оспорва извода на първоинстанционния съд за необоснованост и немотивираност на процесната заповед за уволнение, а от там и за незаконосъобразност на наложеното дисциплинарно наказание, като излага подробни съображения за това. Счита, че по делото безспорно се установява същността и характера на вмененото нарушение. Поддържа, че ищцата е начислявала завишени суми, както и суми за неконкретизирани стоки, както и за недоставени такива. Поддържа, че не е положила необходимата грижа и усилия, каквито се изискват съобразно възложените ѝ задължения с трудовия договор и длъжностна характеристика, за да осигури надеждни и коректни доставчици. Аргументира се и със свидетелските показания, които посочвали, че ищцата е единствената, която е работела със стоките

и никой не е имал достъп до тях. Счита, че са налице предпоставките за уважаване на претенциите на посочените основания, респ. че е налице злоупотреба с доверие от страна на ищцата и претърпени вреди от въззивника. Моли съда да отмени първоинстанционното решение, като постанови ново, с което да отхвърли претенциите на ищцата спрямо дружеството. Претендира и разноски.

В срок е постъпил отговор на въззивната жалба от ищцата в първоинстанционното производство, с който се излагат подробно доводи за правилност и законосъобразност на съдебното решение и се иска неговото потвърждаване, а въззивната жалба да бъде оставена без уважение като неоснователна. Претендира и разноски.

Страните не представят нови доказателства и не сочат нови обстоятелства по смисъла на чл. 266 от ГПК.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните и съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок, срещу акт, подлежащ на обжалване и от лице, което има правен интерес.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо в обжалваната част, а по отношение на нейната правилност, съдът намира подадената въззивна жалба за неоснователна. Съображенията за това са следните:

Производството е образувано по предявени от Л. Д. Т. срещу Комисия за защита от дискриминацията иски, както следва: 1. Конститутивен иск по чл.344, ал.1, т.1 от Кодекса на труда за признаване уволнението за незаконно и отмяна на Заповед № 32/01.08.2022 год. на работодателя; 2. Конститутивен иск по чл.344, ал.1, т.2 от Кодекса на труда за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност „главен специалист“ в отдел „Управление на собствеността“, Дирекция „ФСДУС“ при ответника; 3. Осъдителен иск по чл.344, ал.1, т.3 вр. чл.225, ал.1 от Кодекса на труда за заплащане на обезщетение за времето, през което ищецът е останал без работа поради уволнението в размер на 9 000 лева, представляващо брутно трудово възнаграждение за шест месеца за периода от 01.08.2022 год. до 01.02.2023 год.

Ищецът твърди, че е работила по трудово правоотношение при ответника на длъжност „главен специалист“ в отдел „Управление на собствеността“, Дирекция „ФСДУС“ въз основа на трудов договор от 12.12.2005 год. Договорът бил прекратен от работодателя с процесната заповед на основание чл.330, ал.2 ,т.6 КТ, считано от 01.08.2022 год. Според ищеца заповедта е незаконосъобразна. Сочи, че с предходна заповед № 31 от 01.08.2022 год. на председателя на КЗД, е била ангажирана имуществена отговорност на ищеца м качеството на служител, заемащ посочената по – горе длъжност , като било разпоредено да бъде удържана от БТВ сума в размер на 3 885,00 лева. Отговорността била ангажирана за вреди, причинени на КЗД при неизпълнение на трудовите задължения на ищцата, тъй като закупувала стоки, които заплащала в брой, а представените фактури с приложения към тях фискални касови бонове, за които се установило, след проверка през мобилно приложение на НАП, че част от тях са с невалиден QR код или с различна информация от посочената в касовия бон. Посочен е и конкретния размер на

имуществените вреди, претърпени от работодателя. Ищцата твърди, че е обжалвала постановената заповед в законоустановен срок, но към момента на подаване на исковата молба не е налице произнасяне по жалбата ѝ. В исковата молба подробно излага съображения защо не може да се ангажира отговорността ѝ по посочените основания, защо не е налице противоправно поведение и вредоносен резултат за работодателя. Оспорва законосъобразното съставяне на дисциплинарния съвет, който е разгледал случая ѝ. Представя доказателства и прави доказателствени искания. Претендира разноски.

Ответникът, надлежно уведомен за правото си на писмен отговор, депозира такъв, с който оспорва предявените искове. Ответникът признава, че ищцата е работила по трудово правоотношение съгласно сключен между страните трудов договор от 12.12.2005 год. на длъжност „главен специалист“ в отдел „Управление на собствеността“, Дирекция „ФСДУС“, както и че трудовото правоотношение е било прекратено със Заповед №32 от 01.08.2022 год. Твърди, че след извършена проверка на одитен екип на Сметната палата е съставен протокол от 13.07.2022 год., в рамките на която проверка били установени множество фактури и касови бонове към тях за касови плащания, издадени за закупуване на материали и консумативи, подписани от ищцата и заплатени в брой, които съдържат нередовности, констатирани след справка на НАП. Липсвали към самите фактури приложени приемо – предавателни протоколи с описание и конкретизация на стоките и материалите. Излага подробни аргументи защо счита, че нарушението е толкова тежко, че обосновава налагането на ищцата на най – тежкото дисциплинарно наказание – дисциплинарно уволнение. Аргументира наличието на злоупотреба с доверие от страна на ищцата и нанасяне на имуществени вреди на работодателя. Прави доказателствени искания и оспорва направените такива с исковата молба от ищцата. Претендира разноски.

По иска с правно основание [чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ](#) процесуално задължение на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване съществуването на трудово правоотношение през сочения от него период, както и прекратяването на същото по силата на заповедта, която оспорва.

В тежест на ответника- работодател, по този иск е при условията на пълно и главно доказване да установи, че извършеното уволнение на посоченото основание е извършено законосъобразно, в това число реализирана имуществена отговорност на ищцата поради вреди на предприятието следствие на противоправно поведение на ищеца , спазване на поставените от закона изисквания към процедурата по налагане на дисциплинарни наказания, касаещи изслушването на служителя, мотивиране на заповедта, спазване на преклузивни срокове , както и да докаже евентуално – заплащането на претендираната от ищеца сума.

Съгласно разпоредбата на чл. 126, т. 9 от КТ, работникът или служителят е длъжен да бъде лоялен към работодателя си, като не злоупотребява с неговото доверие. Неизпълнението на задължението за лоялност към работодателя съставлява дисциплинарно нарушение по чл. 190, ал. 1, т. 4, предл. 1 от КТ и по чл. 187, ал. 1, т. 8, предл. 1 от КТ злоупотреба с доверието на работодателя, оказано при възлагане изпълнението на работата за длъжността. Нарушението може да се прояви в различни форми, чиято обща характеристика е злепоставяне на отношенията на доверие между работник или служител и работодател. В чл. 190, ал. 1, т. 4, предл. 1 вр. чл. 187, ал. 1, т. 8 КТ е предвидено, че

нарушение на трудовата дисциплина е злоупотреба с доверието на работодателя. В закона липсва легална дефиниция на понятието "злоупотреба с доверие на работодателя", като настоящият съдебен състав възприема тълкуването, дадено с Решение № 80/26.03.2010 г. по гр. дело № 4679/2008 г. по описа на ВКС, I ГО, според което, за да е налице злоупотреба с доверието на работодателя, не е необходимо да е установено извличане на материална облага за служителя или негов близък, а съставлява всяко действие, което е израз на несъблюдаване на дължимото поведение на добросъвестност и доверие в отношенията между служител и работодател.

В конкретния случай ответникът навежда твърдения по отношение поведението на ищцата, които биха могли да се квалифицират под въпросната хипотеза, но от събраните по делото доказателства не се установява, че ищцата е действала в разрез с доверието на работодателя. Още повече, че работодателят, за да твърди наличие на злоупотреба с доверие, следва изрично да докаже, че това, което е предоставил или до което е дал достъп на служителя, е било в изрично установени граници и параметри като технологични правила, достъп до клиентска база, т. н., и че служителят е действал именно в нарушение на и извън тези параметри. Не се установява от събраните по делото доказателства с посочените действия или бездействия ищцата да е злоупотребила с доверието на работодателя и да е уронила доброто име на предприятието, по смисъла на чл. 190, ал. 1, т. 4 и чл. 187, ал. 1, т. 8 от КТ.

Основателността на иска с правно основание [чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ](#) за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност предполага да се установи, че прекратяването на процесната трудовоправна връзка е незаконосъобразно, както и че същата не е прекратена на друго основание- изтекъл срок, предизвестие от работника или служителя, чийто срок да е изтекъл към момента на приключване на съдебното дирене в съответното съдебно производство.

Между страните не е спорно, че между ищцата и ответника е било налице трудово правоотношение, по силата на което ищцата е заемала длъжността "Домакин", което е прекратено със Заповед № 32/01.08.2022 г. на посочените основания, като се спори дали същите са налице, което да предположи налагане на дисциплинарното наказание – дисциплинарно уволнение. Съобразно констатациите, направени във връзка с иска по чл.344,ал.1, т.1 от КТ и незаконосъобразно извършеното от работодателя прекратяване на трудовото правоотношение, въззивният съд счита, че е налице основание за възстановяването ѝ на заеманата от нея преди уволнение длъжност.

По разноските:

При този изход на правния спор въззивника има право на направените от нея в хода на въззивното производство разноски, за които е представен списък с разноски, към който са приложени договорът за правна защита и съдействие относно параметрите на уговореното процесуално представителство и платежно нареждане относно плащането на договореното възнаграждение. Въззивникът следва на основание чл. 78, ал.3 ГПК да заплати на Л. Д. Т., ЕГН ***** разноските за заплатено адвокатско възнаграждение, което е в претендиран размер от

500,00 лв. Възнаграждението, изчислено при прилагане на формулата по чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения възлиза в размер на 500,00 лева, поради което следва да се намали и до така установения размер.

Мотивиран от горното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №16358 от 11.10.2023 г., постановено по гр.д. № 2730/2022 г. по описа на СРС, 55 състав, са уважени предявените от Л. Д. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. ***** против „Комисия за защита от дискриминация“, със седалище и адрес на управление: град София, бул. „*****“ искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ и чл.344,ал.1, т.2 и чл.344, ал.1,т.3 вр. чл.225 КТ за признаване за незаконно и за неговата отмяна и възстановяване на ищцата на предишната ѝ работа и заплащане на обезщетение за оставане без работа за периода 01.08.2022 год.- 01.02.2023 год. в размер на 7 700,00 лв., като ОТХВЪРЛЯ иска за горницата над тази сума до пълния предявен размер от 9 000 лева.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал.1 ГПК, против „Комисия за защита от дискриминация“, със седалище и адрес на управление: град София, бул. „*****“ да заплати на Л. Д. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. ***** сумата от 500 лева, разноските за заплатено адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____